Proletari din toate țările uniți-vă!
In lupta pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 83 (335) Sâmbătă 30 Octombrie 1954 * 4 pagini 15 bani

CÂNTECUL COMSOMOLIŞTILOR

Al. Ovidiu ZOTTA

In stepa spuzită de vânturi fierbinți,
Lipsită de viață, pustie de roadă,
Ce glasuri nasc astăzi cântări tinerești,
Când stepei nicicând nu-i fu dat om să vadă?!

Ce steag străjuiește cu roșul său clar
Albele corturi aici răsărite?
E însuși drapelul purtat temerar
De Oleg și Zoia în vremuri cumplite.

Hei, bucurați-vă'ntinderi pustii,
Steagul acesta viață înseamnă.
Sterpe și singure nu veți mai fi,
Comsomoliștii la viață vă cheamă!

Moaie-ți asprimea, pământ împietrit,
Fi-vei făgaș viitoarelor grâne!
Comsomoliștii la tine-au venit
Să-ți dee putința rodirii de pâne!

Iar unde vin ei, vine și viața.
Nădejdea, curajul, tovarăși le sânt.
Cântecul lor e ca dimineața:
Vestește o nouă zi pe pământ!

Teoria și practica

Spune povestea că undeva trăiau odată doi oameni. Unul din ei stătuse ani întregi prin biblioteci, citise și studiase toate cărțile de pe lume. Reușise să cunoască astfel toate tainele științelor și la orice întrebare găsea răspunsul potrivit. Dar omul acesta nu făcuse niciodată vreo experiență, nu pusese niciodată în practică cunoștințele sale. Celălalt, dimpotrivă, nu citise niciodată vreo carte și habar n'avea de ceeace se cheamă teorie. In schimb, era neîntrecut când era vorba să facă ceva practic, să zidească, sau să lucreze ogorul. Din pricina acestei nepotriviri, ei se certau foarte adeseori.

— Vezi tu, zicea primul, tot teoria este mai importantă. Fără ea oamenii nici nu s'ar putea descurca, căci la tot pasul s'ar întâlni cu tot felul de enigme.

— Ba eu cred că practica e mai importantă — zicea celălalt. Să știe să are, să zidească — iată ce le trebuie oamenilor.

Poate că s'ar fi certat încă multă vreme, dacă nu le-ar fi dat în gând odată să-și încerce puterile. Porni dar cel dintâi să-și arate iscusința. Colindă cât colindă și până la urmă se opri într'un sat. Oamenii de acolo nu-și clădiseră niciodată case mari, cu lumină electrică și cu alte instalații. Trăiau în bordeie făcute în pământ.

— Iată ce-am să-i învăț! — își zise cel cu teoria. Ii sfătui pe oameni să-și dărâme bordeiele, să strângă materialele necesare și să-și clădească locuințe mari, frumoase. Așa făcură oamenii, dar pentrucă nici unul din ei nu zidise vreodată asemenea case, veniră la învățatul lor să le facă una de model. Neavând încotro, cel cu teoria se apucă de treaba asta. Dar cum zidea un perete, cum se dărâma. Ce era de făcut? Iarna era aproape iar oamenii n'aveau acum nici un fel de locuință. Ingrijorat, cel cu teoria ceru ajutorul celuilalt. Acesta din urmă nu așteptă să fie rugat de două ori. Când a venit iarna, oamenii aveau case noi și deosebit de bune.

— Acum e rândul tău, zise cel dintâi către celălalt, după ce-și terminară treaba.

Porni în lume și cel de al doilea. Nimeri într'un sat unde oamenii nu semănaseră niciodată grâu. Omul nostru împreună cu ceilalți oameni din sat, se apucă să are și să semene. Grâul crescu, dar într'o vreme începu să se ofilească. In zadar s'a frământat cel cu practica să-i găsească pricina că nu reuși. Ca să nu prăpădească bunătate de grâu veni și-i ceru ajutorul celui cu teoria. Veni acesta și îndată găsi pricina.

— Asta e o boală a grâului — zise el. Găsim noi îndată leacul.

Și spuse oamenilor cum să facă, cum să dreagă, ca să scape grâul de molimă. Așa au făcut oamenii și au strâns de pe ogor o recoltă nemaivăzută.

Se spune că dela aceste întâmplări cei doi oameni nu s'au mai certat niciodată.

O fi adevărată povestea asta, n'o fi adevărată, nu se știe încă nici astăzi. Un lucru însă îl știe oricine: că teoria fără practică sau practica fără teorie nu-i pot folosi omului din plin. Amândouă însă, sunt în stare să facă adevărate minuni.

Voi, dragi școlari, încheiați în curând primul pătrar al anului școlar. Mai bine de un sfert din cunoștințele pe care trebuie să vi le însușiți în acest an, le-ați și dobândit. Grija voastră însă trebuie să fie ca aceste cunoștințe să nu rămână niște învățături moarte. Prin experiențe, prin aplicarea lor practică, dați viață cunoștințelor voastre. Verificați-le și întăriți-le în așa fel încât să puteți porni apoi, în cel de al doilea pătrar, la însușirea unui nou bagaj de cunoștințe teoretice și practice.

DESPRE PLANUL UNITĂȚII

In planul de muncă al unității Nr. 4 Samara din raionul Vedea, sarcinile erau înșiruite cam în acest fel:

— In anul acesta vom ține — atâtea — adunări.

— Cât mai mulți pionieri vor lua insigna F.G.M.A.

Nimeni din colectivul unității n'a văzut că aceste obiective sunt generale și că după asemenea plan se va munci „în general".

Câțiva pionieri au spus colectivului de conducere că ar fi bine să se facă în curtea școlii câțiva stupi.

— Nu se poate, nu sunt condiții — li s'a răspuns.

Dar pionierii din unitate, doreau să se ocupe de creșterea albinelor. Văzuseră cu câtă pasiune tânărul lor învățător îngrijea de cei doisprezece stupi pe care îi avea. Frumoasă și interesantă este această preocupare. Constantin, Florea și Gheorghe mergeau des în grădina învățătorului și acesta îi învățase multe dintre tainele creșterii albinelor...

După multe stăruințe din partea pionierilor, se înjghebă în școală primul stup de albine. Când a roit un stup de-al învățătorului, pionierii au mutat albinele în stupul lor dela școală.

Deabia atunci colectivul de conducere al unității, a pus în plan dorința pionierilor de a crește albine.

★

In planul de muncă al unității din cartierul Flămânzești-Curtea de Argeș sunt acțiuni interesante. Viorica Șarcanu din clasa a VII-a ai cărei părinți se ocupă cu creșterea viermilor de mătase, a propus pionierilor să crească și ei viermi de mătase. Și îndată lucrul acesta a fost trecut în plan. Pionierii au luat ouă de viermi de mătase și le-au așezat într'un loc unde nu era nici prea cald, nici prea rece. Acolo au stat întreaga iarnă. Când au apărut primele frunzulițe ale duzilor, viermii de mătase aveau hrană din belșug. Pionierii Matei Maria, Popovici Marcian și Savu Elena, s'au preocupat mult de îngrijirea prețioșilor viermi. La secția agricolă a Sfatului Popular, mândrii de isprava lor, pionierii s'au prezentat cu o mulțime de gogoși aurii, de toată frumusețea. Din răsplata primită pentru strădanie, ei au cumpărat perdeluțe pentru toate ferestrele școlii.

Un joc din tabăra de vară

Echipa lui Radu a urcat deacum cele două spinări de dealuri apoi a coborît către apă. In față pionierii zăriră o râpă. Intocmai ca aceea despre care le-au pomenit cei trei pionieri care le-au dat indicațiile: avea un strat gros de nisip galben, apoi un strat de argilă roșie și altul de calcar.

— Suntem pe drumul cel bun — strigă Ștefan. — Bine că n'am luat drumul care trece prin sat.

Intrară în codru și începură să urce. Un râu străveziu și grăbit le tăia drumul.

— Dacă-l ocolim ne vom rătăci — spuse Ghiță — mai bine să facem la repezeală un podeț din crengi.

— Eu zic să ne descălțăm să nu mai pierdem vremea. Băieții erau de părerea lui Mihai, așa că se descălțară.

Ajunseră la un luminiș unde nu se mai zărea nici urmă de cărare. Dar acolo se afla fagul bătrân și falnic cu scoarța acoperită de mușchi.

— De aici mergem înspre Nord-Est — strigă Ionică — geograful. Fagul acesta este punctul de orientare.

Nori scămoși se lăsau tot mai aproape de crestele brazilor. Incepu să plouă mărunt.

— „Aceasta este o ploaie trecătoare — spuse Ghiță — nu ne adăpostim. Poate echipa lui Toma ne-a și întrecut".

Au dat din nou de luminiș.

— Acesta este drumul, priviți! —strigă Radu. Solul este nisipos, să urcăm.

— Granit! — strigă Mihai care cercetase atent o piatră luată de pe jos. Iată și ciulinii.

Echipa îmbărbătată sui cu râvnă. Se zăreau înălțându-se primele stânci golașe de granit. Intr'o scobitură a stâncii se afla semnul: stegulețul alb.

Semnul nu fusese luat. Deci echipa lui Toma nu ajunsese încă până acolo. Echipa victorioasă luă stegulețul. Hainele cercetașilor erau ude, dar sub haine inimile radiau de bucurie.

★

Despre asemena jocuri și alte acțiuni interesante mulți vă aduceți aminte când alcătuiți planul unității. Doriți să aveți lucruri cât mai atrăgătoare și vă întrebați cum să le cuprindeți pe toate. Nu veți proceda desigur ca pionierii din colectivul de conducere al unității Nr. 4 Samara raionul Vedea. Ei au lucrat singuri neținând seama de dorințele pionierilor, așa cum s'a întâmplat la unitatea din Flămânzești Curtea de Argeș. In unitatea Nr. 4 nici sarcinile propuse în plan nu au putut fi îndeplinite pentrucă nimeni nu știa cine se ocupă de fiecare lucru în parte și când trebuie realizat. Voi însă nu uitați să scrieți în plan aceste lucruri. S'a întâmplat însă ca și o unitate care ținuse seama de toate aceste lucruri la alcătuirea planului să nu-l poată îndeplini. Cum aceasta? Pentrucă planul era foarte încărcat. Colectivul de conducere al unității trecuse toate propunerile pionierilor, chiar și pe cele mai neînsemnate. Voi aveți grijă să alegeți numai pe cele care folosesc întregii unități și se pot îndeplini în perioada aceea.

Elena DRAGOS
Florica BALAN

Pionierii discută Proiectul de Regulament

Imi place să fac sport

Din Proiectul de Regulament al Organizației Comuniste a Pionierilor din R.P.R., am putut vedea care sunt îndatoririle unui pionier. Am văzut că pionierii trebuie să se ocupe de cultură fizică și sport, să-și oțelească trupul. Și eu, alături de tovarășele mele, practic sportul. La școală fac parte din cercul sportiv, secția volei, unde iau parte la toate antrenamentele.

Nu va trece mult până când terenul de patinaj ne va primi cu drag. Iarna îmi place să patinez.

După antrenamente, mai veselă, mă apuc de lecții. Timpul mi-e planificat și niciodată nu rămân pe teren mai mult decât mi-am fixat. Asta mă ajută ca a doua zi să merg cu temele pregătite la școală.

Mioara PACURARU
unitatea Nr. 5 Oradea

Se pregătesc să devină utemiste

In unitatea mea, pionierele clasei a VII-a discută cu multă înflăcărare Proiectul de Regulament al Organizației Comuniste a Pionierilor din R.P.R. Ele s'au oprit mai mult asupra capitolului III și în special la paragraful unde se vorbește despre recomandarea pionierilor de a intra în rândurile U.T.M.-ului.

Și de atunci pionierele care au împlinit 14 ani au început să se pregătească mai intens pentru a intra în U.T.M. Ele citesc cu atenție statutul U.T.M. La învățătură se străduiesc să fie în fruntea clasei și să capete numai note de 4 și 5.

Nu demult, ele au adresat cereri colectivului de conducere al detașamentului, ca să le dea recomandare pentru intrarea în U.T.M.

Constanța BOLOCAN
Instructoare superioară, Șc. Nr. 9-fete Galați

COMSOMOLIȘTII

„E bine să fii prieten cu comsomoliștii"

Prin această scrisoare apărută în „Pionerscaia Pravda", un grup de pionieri din Minsc își exprimă dragostea pentru frații lor mai mari, comsomoliștii.

Avem tovarăși buni în comsomoliștii dela trustul „Avtopromstroi". Ne-am împrietenit de mult cu dânșii, încă din timpul când ne-au construit școala. De atunci ei au mai înălțat multe clădiri, și ne-au rămas prieteni, ajutându-ne în toate.

Tâmplarii Gheorghe Bâlânco, Arcadii Chichenea și Vladimir Grazcenco au făcut în timpul verii pentru tabăra noastră orășenească, o tribună, bănci și umbrele de soare în forma ciupercilor. După aceea, comsomoliștii ne-au ajutat să organizăm excursii și marșuri. Astfel noi am călătorit în Bielorusia, am fost la Leningrad, Riga, Moscova, pe canalul Volga-Don.

Pionierii noștri fac des vizite comsomoliștilor care muncesc pe terenurile de construcții și la uzină. Comsomoliștii sunt întotdeauna binevoitori și ne arată totul cu plăcere. Printre constructorii cei mai buni se află mulți foști elevi ai școlii noastre, și noi ne mândrim cu aceasta.

Mulți pionieri dela noi vor să devină și ei constructori ai noilor uzine și orașe. Acești pionieri activează în cadrul cercului tinerilor meșteri, înființat de comsomoliști. La adunarea unității, comsomoliștii ne-au înmânat ca dar o garnitură de instrumente și ne-au făgăduit că ne vor ajuta să învățăm meșteșugul. Atâți copii s'au înscris la acest cerc, încât nu puteau încăpea cu toți în atelierul școlii. Atunci comsomoliștii au hotărît să amenajeze special pentru noi un colț în atelierul lor de tâmplărie.

Mai avem încă o noutate care ne bucură: în unele detașamente au devenit instructori, muncitorii-comsomoliști. Pionierii din clasa IV-a, împreună cu instructoarea lor Lilia Holonova s'au hotărît să organizeze în atelierul de armătură o adunare cu tema „Fiecare meșter bun e stăpân pe meseria sa".

Cei din clasa IV-a vor învăța dela instructoarea lor să execute dansuri populare și să schieze. Lilia este doar cea mai bună sportivă și dansatoare.

Ne pare nespus de bine că avem prieteni atât de buni cum sunt comsomoliștii.

Tamara VASILIEVA
Valerii SAHNO
Svetlana CUVICICO
Orașul Minsc, școala medie Nr. 8

La chemarea Partidului

Comsomoliștii au plecat spre răsărit, către pământurile virgine ale Altaiului și Cazahstanului sovietic. E atâta bărbăție și eroism în acest torent de tinerețe care răspund la chemarea Partidului pentru noi fapte eroice în muncă!.. Ii așteaptă stepe întinse, cu vegetație sălbatică, unele necălcate încă de picior omenesc. Ei le vor desțeleni și vor așterne între zările acelor locuri covorul nesfârșit al holdelor de grâu. Ca și în trecutul glorios, care a făcut nemuritor numele lui Oleg Coșevoi și al Zoei — și acum inimile comsomoliștilor sunt încălzite de aceiași flacără, flacăra Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, care nu are țeluri mai înalte și mai scumpe decât țelurile poporului.

Cad stavile

In apropierea râurilor Tobol și Akkarga, acolo unde înainte doar animalele mișunau în stepa sălbatică, s'au ivit ca din pământ corturi, vagonașe de transport, bucătării portative și ateliere: atelierele sovhozului „Vostocinâi". Primele brazde de pământ desțelenit au și apărut. O întrecere înfrigurată a cuprins toate brigăzile de tractoriști. Iată că intră în schimb comsomolistul Ivan Sp'reaghin. El și-a întrecut norma încă din cursul primelor zile de arat, cam de două ori. Nu rămân în urmă nici comsomoliștii Alexei Maximov, Ivan Lâceaghin, și în general nu rămâne nimeni în urmă.

In primele zile era foarte greu de aprovizionat cu alimente brigăzile de tractoare.

— Să ne construim aici o brutărie proprie, a propus Ivan Feodorovici Deviatkin, și-ți vedea ce pâine bună o s'avem!

Zis și făcut. Au cărat piatră, au zidit cuptorul, apoi au amenajat un șopron și peste puțin Deviatkin și-a îndeplinit făgăduiala. De pe vatra din mijlocul stepei au fost scoase primele pâini. Au ieșit niște pâini foarte bune, gustoase, aromate și bine coapte.

Nu peste multă vreme, vatra va coace pâine chiar din recolta pe care comsomoliștii o vor obține depe aceste pământuri încă nefolosite.

In grija întregii țări

Comsomoliștii cari au sosit în stepele Cazahstanului la Ișimsc au avut de înfruntat multe greutăți. Mașinile și utilajele au trebuit să fie transportate prin zăpadă, prin noroi înghețat. Dar cel mai prost stăteau în privința apei: ei se aflau la 30 km de râu. Atunci comsomoliștii au săpat o groapă de fundație pentru un rezervor de apă. A fost neînchipuit de anevoioasă sfredelirea pământului înghețat bocnă. Timp de 2 luni au săpat în căutarea apei. Acum, cu ajutorul hidrogeologilor, au izbutit chiar să aibe și câteva fântâni arteziene!

Crește în stepă cătunul sovhozului. Casele se'nmulțesc. Zilnic vin aici scrisori din toată țara: din Leningrad și Odesa, din Caucaz și din Cuban. Tinerii constructori din Chiev au trimis în dar celor din Ișimsc un pachet cu cărți, însoțit de o scrisoare: „Suntem mândri de munca voastră, de succesele voastre. Așteptați-ne, venim și noi în curând, prieteni dragi!"

Al. MIHU

In zona de desțelenire a noilor pământuri, comsomoliștii ascultă citirea unei interesante povestiri.

Impreună

Instructorul de pionieri, comsomolistul Slava Mihailov împreună cu câțiva dintre pionierii școlii Nr. 643 din Moscova.

Tăietorii de lemne

Dacă ai să mergi împreună cu comsomolistul Oleg Fomin în sectorul condus de el la Gospodăria Silvică „Emețc" din regiunea Arhanghelsc, ai să vezi lucruri în aparență ciudate. Trunchiurile doborîte se plimbă singure prin pădure... In apropiere nu se văd nici oameni, nici tractoare... Oare buștenii să fie fermecați? Văzându-te mirat, comsomolistul Fomin are să zâmbească, are să te roage să fii atent și are să-ți arate un cablu care se întinde neobservat dela copacii tăiați până la o macara ce se află în spatele unui delușor. Cu ajutorul acestei inovații, Oleg și tovarășii săi lucrează foarte bine și repede. Ei dau zilnic țării 170 mc. de lemn.

„Comsomoliști, inimi nepotolite"...

(dintr'un cântec sovietic despre comsomoliști)

S. PETUHOV
Corespondent al ziarului „Comsomolscaia Pravda" în R.P.R.

Când minunatul scriitor sovietic Nikolai Ostrovschi a început să scrie cartea despre Pavka Korceaghin, Oleg Koșevoi era încă mic. El a crescut odată cu eroii cărților lui Ostrovschi, eroi a căror pildă și-a propus s'o urmeze. „Iți făgăduiesc mamă, că am să-mi formez toate trăsăturile frumoase ale caracterului lui Korceaghin — îi spunea adesea Oleg, pe atunci elev în clasa a șasea, mamei sale. In primul rând am să învăț numai foarte bine, am să fiu un exemplu pentru ceilalți băieți, iar dacă dușmanul se va năpusti asupra țării noastre și va vrea să ne răpească nouă, oamenilor sovietici tot ce avem mai scump, tot ce ne-a dat Stalin, am să lupt și eu, mamă, ca și Pavel Korceaghin, ori care ar fi vârsta pe care aș avea-o". Imaginea lui Pavel Korceaghin — ostaș curajos și muncitor perseverent, devotat până la ultima răsuflare Partidului și Comsomolului, a devenit o minunată stafetă pe care tinerele generații sovietice și-o trec una alteia.

Alături de popor, comsomoliștii țării noastre au parcurs un drum lung și glorios. Și în anii războiului civil când imperialiștii din 14 țări au încercat să înăbușe tânăra țară a sovietelor, și în anii Marelui Război pentru Apărarea Patriei și în anii glorioși de construcție pașnică a orânduirii socialiste și comuniste, comsomoliștii au fost și sunt mereu și pretutindeni în primele rânduri alături de Partid, alături de popor.

Tânărul sovietic datorează patriei, statului socialist în care trăiește, totul: Și copilăria lui fericită și tinerețea plină de bucurii și dreptul și posibilitatea de a învăța, de a munci, de a păși cu încredere spre viitor pe drumul ales. El are în față drumuri multe. Poate deveni pilot sau miner, poet sau tractorist, marinar sau oțelar, învățător sau savant. Crește, învață, îndrăznește! Ușile vieții îți sunt larg deschise.

Ca răspuns la dragostea și grija Partidului și poporului, tineretul sovietic și detașamentul lui cel mai înaintat, Comsomolul își dăruesc toate forțele, toată înflăcărarea inimilor, țării lor dragi.

Lumea întreagă cunoaște eroismul în muncă al comsomoliștilor care au lucrat la primele noastre construcții ale socialismului. Ei au adus glorie stindardului lor comsomolist prin construirea orașului Comsomolsc pe Amur, în orientul depărtat, prin construirea primei hidro-centrale gigantice pe Nipru. Se înalță orașe, se construiesc noi uzine și fabrici, se deschid școli, institute, magazine. Și nu există cauză — mare sau mică — a poporului sovietic, la care să nu participe comsomoliștii.

Acum poporul sovietic muncește pentru o cauză grandioasă: darea în folosință a pământurilor ințelenite. Stepele necuprinse ale Kazahstanului, Siberiei, Poroșjiei, își schimbă fața în fiecare zi. Patria a și început să primească un rod bogat de pe aceste pământuri. Și aceasta este rezultatul muncii eroice a sute de mii de tineri și tinere sovietice, care au plecat voluntar să lucreze la punerea în folosință a acestor pământuri.

La redacția ziarului „Comsomolscaia Pravda" a sosit o scrisoare în care niște tineri din regiunea Akmolinscaia spun: Sovhozul nostru „Zobilnâi" și-a început viața în primăvara acestui an. De cea mai apropiată cale ferată ne despart o sută cincizeci de kilometri. Nu a fost lucru ușor să aducem pe noile ogoare mașini, materiale de construcție și case demontabile. Primele greutăți au fost însă învinse. Acum ne simțim pe locurile noi, ca acasă. In momentul de față desțelenim a douăzeci și una mie de hectare de pământ. Noi, comsomoliștii sovietici, nu ne temem de greutăți, pentrucă suntem educați de Partidul Comunist.

Comsomoliștii au ca prieteni mai mici, pionierii. Partidul comunist a încredințat Comsomolului o sarcină de o uriașă însemnătate de stat: îndrumarea organizației de pionieri care poartă numele lui V. I. Lenin.

Comsomoliștii educă la prietenii lor mai mici purtători ai cravatei roșii, toate minunatele calități care au adus Comsomolului gloria. Pionierii văd cu câtă perseverență și energie învață comsomoliștii, cu câtă fierbinte dragoste de patrie participă ei la construirea minunatului viitor comunist. In viața noastră de zi cu zi întâlnim nenumăratele exemple din care se vede curajul, îndrăzneala și voința de a învinge a comsomoliștilor.

Aș vrea să vă povestesc, ca încheiere o întâmplare petrecută de curând.

...Era la mijlocul lui Octombrie. Pe mare, în apropierea țărmului Olandei, petrolierul norvegian „Folga" a dat peste o mină, a luat foc și a început să se scufunde. Semnalul lansat de „Folga" a fost recepționat în același timp de șase vase printre care și vaporul sovietic „Tartu". Dar niciunul dintre ele, în afara vasului sovietic nu a riscat să se apropie de petrolierul în flăcări. Marinarii sovietici însă, primejduindu-și viața, căci vasul norvegian putea exploda în orice moment, s'au apropiat mult de „Folga", s'au aruncat pe puntea în flăcări și au înăbușit în mod eroic incendiul. Vasul a fost salvat. Norvegienii au exprimat marinarilor sovietici sincera lor recunoștință.

Echipajul vaporului „Tartu" este format aproape în întregime din tineret. Printre membrii lui sunt 26 comsomoliști. Indeplinindu-și cu cinste datoria, comsomoliștii s'au dovedit în aceste momente grele, adevărați eroi.

Și marinarii de pe vaporul „Tartu", și tinerii cuceritori ai pământurilor noi și Pavca Korceaghin și Oleg Koșevoi au o trăsătură comună: înaltele lor calități morale, curajul și eroismul, caracteristice tinerilor educați de Comsomolul leninist.

Tocmai din această cauză este mândru de ei poporul sovietic. Tocmai din această cauză Comsomolul leninist este considerat un exemplu de către tineretul pașnic și democratic din toate țările.

Sărbătorirea academicianului C. I. Parhon

Sănătate, ani mulţi şi fericiţi!

Savantul şi luptătorul pentru fericirea poporului C. I. Parhon a împlinit 80 de ani de viaţă. In semn de înaltă preţuire, Prezidiul Marii Adunări Naţionale a Republicii Populare Române i-a acordat în ziua de 27 Octombrie titlul de „Erou al Muncii Socialiste". Cu prilejul acesta, „Scânteia pionierului" şi copiii patriei noastre îi urează sănătate deplină, ani mulţi, fericiţi şi bogaţi în succese pe tărâmul ştiinţei.

Academicianul C. I. Parhon a împlinit 80 de ani

Patriot înflăcărat, luptător neobosit pentru cauza clasei muncitoare, tovarăşul C. I. Parhon este unul din cei mai de seamă fii ai poporului nostru muncitor. Fiu de învăţător, academicianul C. I. Parhon s'a născut la 15 (28) Octombrie 1874 la Câmpulung-Muscel. A avut o copilărie împovărată de lipsuri. In anii de liceu, la Ploeşti, devine coleg cu poetul A. Toma, împreună cu care se apropie de mişcarea muncitorească şi îşi însuşeşte ţelurile ei de luptă, cărora le rămâne credincios pentru totdeauna. După terminarea liceului, hotărîndu-se să-şi consacre viaţa şi munca luptei pentru alinarea suferinţelor oamenilor, se înscrie la Facultatea de Medicină şi la Facultatea de Ştiinţe Naturale. Se dedică studiului neurologiei. Cu multă greutate, din pricina ideilor sale înaintate, C. I. Parhon ajunge profesor la Facultatea de Medicină din Iaşi. Aplicând metode noi în ştiinţa medicală, muncind cu eroism, reuşeşte să vindece bolnavi care păreau „de nevindecat". Acest lucru îi aduce dragostea, respectul şi preţuirea elevilor săi, cărora le împărtăşea cu căldură, ca un părinte, cunoştinţele sale.

Odată cu activitatea ştiinţifico-medicală, Profesorul Parhon duce şi o luptă neînfricată pentru izbânda ideilor progresiste. Prieten sincer şi devotat al Uniunii Sovietice, îşi manifestă deschis dragostea pentru U.R.S.S., chiar în anii de cruntă teroare fascistă. Astfel, a fost la Iaşi preşedintele comitetului „Maxim Gorki" şi al „Amicilor U.R.S.S.". In spitalul Socola, unde lucra, s'a constituit organizaţia Uniunii Tineretului Comunist din Iaşi. In cabinetul său de consultaţii se ţineau şedinţe de Partid. Din pricina aceasta, a avut mult de suferit, fiind pensionat şi scos din spital şi din laborator.

După eliberarea patriei noastre, academicianul C. I. Parhon îşi reîncepe cu elan tineresc munca în laborator, în clinică şi la catedră.

Devenind preşedinte al A.R.L.U.S.-u'ui, el a dus în ultimii zece ani o activitate însufleţită pentru întărirea legăturilor dintre poporul nostru şi poporul sovietic. Tovarăşul C. I. Parhon este astăzi preşedinte de onoare al Academiei R.P.R. şi membru corespondent al Academiei de Ştiinţe a U.R.S.S.

Prietenele Mariei

— Ciomoşi Maria a luat un doi la istorie — îşi spuse cu voce tare Elena Iorga, conducătoarea de grupă. Apoi se adresă grupei:

— Ce-i de făcut fetelor?

Pentru o clipă, privirea i se posomorî. Dar asta dură numai o clipă şi Elena se întoarse către tovarăşele ei, senină şi hotărîtă:

— Mă voi ocupa eu de Maria. Voi însă, trebuie să mă ajutaţi să ne îndeplinim angajamentul: în grupa noastră să nu mai fie nimeni cu note mici.

...De atunci au trecut zile. Maria s'a mutat în bancă cu Elena şi mai tot timpul erau împreună. Maria se schimba cu fiecare zi. Era mai ordonată şi muncea cu dragoste. Maria îi semăna tot mai mult Elenei.

Sosi şi ora de istorie. Maria răspunse din nou. Dar de data aceasta Maria vorbea frumos, sigură de răspunsul ei. A doua zi, invitară şi pe tovarăşa instructoare superioară şi-i povestiră totul. Erau bucuroase.

In unitatea 26, detaşamentul 2, grupa I îşi îndeplinise angajamentul.

Jana GODEANU
coresp. „Scânteii pionierului"
reg. Timişoara

Veşti pionereşti

● Suntem pionieri în clasa IV-a a şcolii elementare de 4 ani din comuna Hărmăneştii-Noi, raionul Paşcani. Ne-am gândit să-ţi scriem dragă „Scânteia pionierului" despre şcoala noastră nouă din sat. Ea e spaţioasă cu ferestre mari şi luminoase. Părinţii noştrii au ajutat prin muncă voluntară la construirea ei. Şi noi am dat o mână de ajutor. Tovarăşul director s'a îngrijit să avem şi bănci noi. Noi căutăm să răsplătim toate acestea prin a lua note cât mai bune la învăţătură.

Nelu DASCALESCU
Raicu PREOTU

● Mă adresez vouă, fraţi ai mei de pretutindeni, cu primul meu „salut voios de pionier", căci, pentru mine, ziua de astăzi, este cea mai scumpă zi din viaţa mea. Astăzi am primit cravata roşie.

Mă voi strădui să merit cinstea de a fi pionieră, de a fi trecută în rândurile celor mai buni copii ai patriei noastre scumpe.

Maria IGNAT
clasa III
Satul Ghilea
comuna Sendriceni
raionul Dorohoi

● Şi noi pionierii ne-am propus, ca în timpul nostru liber, să dăm ajutor ţăranilor colectivişti din Satul Şoard, la strânsul sfeclei de zahăr.

Astfel, zilele trecute, ţăranii au avut un ajutor preţios dela noi. Numai detaşamentul Nr. 1 a recoltat sfeclă de pe o suprafaţă de 1,5 a.

Viorica DIAC
comuna Vânători
raionul Sighişoara

● In cinstea Lunii Prieteniei Româno-Sovietice, noi pionierii, în fiecare Marţi seara, dăm un mic program artistic la staţia de radio-amplificare din comuna noastră. Aici citim diferite povestiri şi basme populare, recităm poezii şi cântăm cântece româneşti şi sovietice.

Ecaterina SOLYMOŞI
comuna Rovine-Arad

Este oare Moraru adevărat sportiv?

E dis de dimineaţă. Dintr'o casă de la marginea satului iese un băiat cu părul ciufulit, care se opreşte în mijlocul curţii. Ridică mâinile, apoi le aduce lateral şi neluând în seamă răcoarea dimineţii, îşi execută înviorarea obişnuită. După terminarea exerciţiilor, intră în casă ca, peste câteva minute, să apară din nou strângând la subţioară o minge de fotbal desumflată. Deschide poarta şi aruncă o privire furişă spre terenul de fotbal din apropierea casei. Convingându-se că prietenii de echipă încă n'au sosit, trânteşte repede poarta şi zice în gând: probabil că au adormit astăzi, dar nu-i nimic. Până or veni, îmi voi umfla mingea. Dar nici nu apucă bine să-şi scoată pompa dela bicicletă că pe stradă se auzi un fluierat cunoscut. Moraru, căci aşa îl cheamă pe băiat, tresări. Era Bălan Manole, prietenul lui cel mai bun. Il chemă repede să-l ajute şi el. Când terminară umflatul mingei ieşiră amândoi pe teren ca s'o încerce. Peste câteva minute, sosiră tovarăşii lor de echipă.

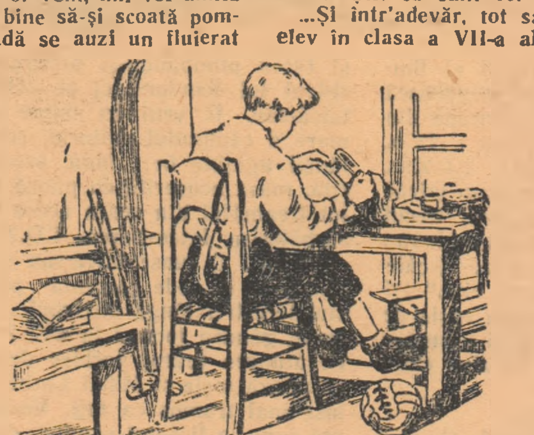
...Şi aşa, zi de zi, timpul trecea... Dimineaţa pe teren, după masă la şcoală, şi invers. Intr'o dimineaţă, când Moraru se trezi, constată că afară, în loc de ceaţa obişnuită de toamnă, suflă un vânt rece care aducea cu el fulgi mari şi grei de zăpadă. Pentru moment se întristă, gândindu-se că nu va mai putea juca fotbal. Dar dintr'o dată se înveseli. Işi aduse aminte de zilele minunate din iarna trecută... Concursurile de săniuţe, ziua când a fost citat ca cel mai bun schior al şcolii, patinele lui mult iubite pe care zbura ca vântul... Pe faţă-i apăru un zâmbet de bucurie şi dădu buzna în pod. Cotrobăi acolo o vreme şi se întoarse cu patinele, cu schiurile şi cu săniuţa. Le cercetă pe fiecare cu atenţie şi se apucă de treabă. Luă o cârpă de praf, îşi şterse săniuţa şi-i frecă şinele cu glaspapir ca să alunece cât mai bine. Curăţă pe urmă patinele. Când veni însă rândul schiurilor constată cu tristeţe că unul din ele s'a crăpat. Se duse la tatăl său — care de meserie este tâmplar — şi-l rugă să-l ajute la lipitul schiului. Dar tatăl, care nu înţelesese nerăbdarea fiului, îl întrebă nedumerit:

— Ei, dar ce atâta zor dintr'odată? Doar zăpada asta încă nu-i de schiat. Este o lapoviţă care va trece peste câteva ore sau zile.

Ionel însă nu se linişti.

— Tată, dar deacum încolo nu vom mai putea juca fotbal, bicicleta mi-am suit-o în pod, aşa că trebuie să-mi pregătesc din timp echipamentul de iarnă. Ştii că sunt cel mai bun schior al şcolii.

...Şi într'adevăr, tot satul ştie, că Moraru Ioan, elev în clasa a VII-a al şcolii de 7 ani din Tărlungeni, e cel mai bun sportiv. Dar merită oare acest renume? Ştiţi de acum că e bun fotbalist, bun patinator, schior, ciclist. Ba mai iubeşte şi gimnastica. La întrecerile de atletism aleargă ca săgeata!

Dar să ne uităm puţin şi în catalogul clasei a VII-a. Urmărindu-l cu atenţie, îţi vei putea da seama cum învaţă fiecare elev. Dar nicăieri nu vei vedea note atât de deosebite ca în dreptul numelui lui Moraru. Ştiinţele naturale: 4, 2, română: 5,2, istorie: 3,2... Dece această dezordine în notele lui? Păi iată dece:

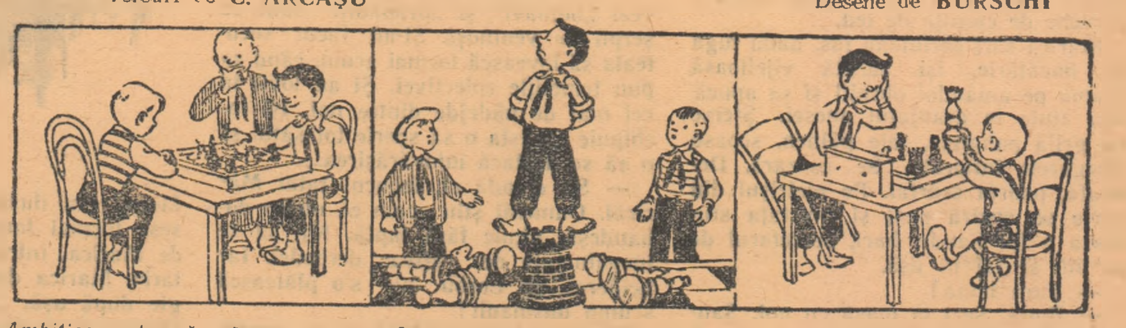
In dimineţile când, în locul fotbaliştilor, nimereşte la Moraru pionierul Ştefanovici Florin, Moraru îşi pregăteşte temele împreună cu acesta. In astfel de zile, Moraru învaţă cu deosebită conştiinciozitate. El ştie că prietenul şi vecinul lui, nu admite niciun „antrenament" până nu sunt gata lecţiile. A doua zi la şcoală Moraru primeşte un 4 sau chiar un 5. Zilele acestea însă sunt rare. Şi când Moraru nu-l vede pe Ştefanovici, uită că îl promisese să înveţe şi singur, lăsându-se amăgit de minge şi de teren.

Iar acum după ce îl cunoaşteţi şi voi pe Moraru, gândiţi-vă şi răspundeţi: este oare el un adevărat sportiv?

Irma CSIKI

UN PREA URCAT IN SLAVĂ NAS

Versuri de **C. ARCAŞU** — Desene de **BURSCHI**

Ambiţios peste măsură
Aflând că şahul nu-i uşor,
Fănuţ, figură cu figură,
Deprinse jocul binişor.

Şi întrecând la luptă mare
Câţiva şahişti mai vechi ca el,
Gândi trufaş că, prin urmare,
Nu poate fi învins de fel.

Astfel când îl chemau băieţii
La o partidă, răspundea:
— Habar n'aveţi de şah voi bieţii!
Eu joc cu aşi de seama mea!

Campionatele şcolare sosind,
Ghiciţi ce a urmat
Un mărunţel — un oarecare
Din trei mutări îl dete mat.

Nu-i asta vreo nenorocire,
Doar nu s'a prăpădit un as
Ci a pierdut din înălţime
Un prea urcat în slavă nas!

Vasile Mănuceanu

Inimă de pionier

— POVESTIRE —

Ilustrații de **Z. IULIAN**

Intr'un sătuc de munte din patria noastră, trăiește o pionieră de zece ani, pe nume Marica. Eroismului ei, vădit într'o împrejurare grea, închin această povestire.

Marica păzea gâștele. In bătaia soarelui de vară, iazul licărea ca argintul viu. Dinspre sat răzbătea hămăitul stins al câinilor. Marica se lungi în iarba mătăsoasă, cu mâinile sub cap, și cătă țintă către nemărginirea cerului. Ce albastru e cerul! Și ce minunați sunt norișorii aceia alburii care se destramă ca fumul!... Maricăi îi păru deodată rău că nu și-a luat de acasă blocul de desen și culorile. Mâine, desigur, are să le ia. Ah, și ce orbitor strălucește soarele! Povara genelor ei lungi, despre care Șandor-baci spune că s'ar putea mătura prin casă cu ele,

î se lăsă peste ochii cenușii și limpezi. Marica începu să se gândească la ziua apropiată când va începe din nou școala. Intră în clasa a IV-a. „Ehei, sunt mare de-acum!" își zise. „Dar parcă ce, anul trecut eram mică? Nu, nu eram mică. Doar anul trecut m'au făcut și pionieră! Pi-o-nie-ră! Ce frumos sună cuvântul ăsta. Și câte lucruri minunate nu-ți spune el!..." Iși aminti cu plăcere de cravata roșie pe care o călcase chiar aseară și o pusese în dulap s'o aibă curată în ziua când va începe școala.

— Maricooo, Maricooo...

Tresări. Era glasul mamei. O chema la masă. Ce repede a trecut timpul! Iși făcu mâinile pâlnie și strigă:

— Uhuuu, viu...

Munții îi răspunseră: „...uu...viu..."

Sâsâind îndărătnice, gâștele o porniră spre casă, îndemnate de nuielușa Maricăi care țopăia veselă, fluierând un ceardaș.

Intrând în curte, Marica zări făptura voinică a lui taică-său, care trebăluia pe lângă car. Se întorsese dela câmp. O văzu și taică-său. Ochii i se luminară de bucurie. Deschise brațele. Marica se repezi înainte-i. Ioșca Boroș își ridică cu ușurință copila care se prefăcea speriată, sus, cât putu de sus. Din pragul bucătăriei, mama privea înveselită.

— Hei Ioșca, se răsti ea ascunzându-și râsul în șorț, ia las-o, n'o mai alinta atât! O să-i crească pe urmă o pereche de cornițe de ied.

Marica sări sprintenă jos, dădu fuga în bucătărie, își sărută vijelioasă mama pe amândoi obrajii și se apucă să-i ajute la aranjatul mesei. Șterse cu grijă paharele, tăie pâinea, scoase ștergarele înflorate. Se așezară. Deodată, poarta scârțâi. Pe pietrișul din curte se auziră pași și mustața stufoasă a lui Șandor-baci, secretarul de partid, se ivi în ușă.

— Sara bună!

— Bună. Șezi la masă cu noi, Șandor. Secretarul mulțămi și se așeză. Incepură să mănânce. Vorbiră de una, de alta. Dar Șandor-baci era îngândurat. O cută adâncă i se săpase între sprincene. Apoi, Șandor-baci lăsă deodată lingura jos, își sterse mustățile și, răsucind încet o țigare, zise cu glas ciudat, care parcă nu era al lui:

— Azi dimineață l-au găsit pe Mihai Corbu, mort, în pădurea Tinoasa. Avea cinci gloanțe în trup...

Boroș se ridică în picioare, atingând aproape tavanul cu capul:

— Cum ai spus?

Și fiindcă citise în privirea lui Șandor că a auzit bine, întrebă mohorît:

— Cine l-a ucis?

Secretarul ridică din umeri:

— Nu se știe încă. Ah, nemernicii, tună deodată Șandor-baci, striviți ar trebui. Striviți, uite-așa, ca purecii.

Și răsuci cu putere talpa bocancului în lutul podelei.

Marica își dusese pumnișorii la gură și tăcea plimbându-și privirea de pe chipul lui Șandor-baci pe cel al lui taică-său. Ii veni în minte sala cea mare a căminului cultural, cele patru lămpi agățate în grindă, scena înflorită, masa acoperită cu pânză roșie, și tot freamătul din seara aceea când se sărbătorise întemeierea T.O.Z.-ului la ei în sat. O luase taică-său și pe ea. Parcă se și vede cocoțată pe prichiciul ferestrei lângă alți copii... Dar de ce se gândea tocmai la asta? Pentrucă atuncea seara, vorbise dela masa cu pânză roșie și Mihai Corbu. Și vorbise mai frumos ca toți. Vorbise despre cum va fi satul cândva, despre lumina electrică, despre o școală nouă... Stâlpii pentru firele electrice, cioplìți frumos și dați cu catran, sunt acum înșiruiți pe marginea șoselei, așteaptă să fie ridicați în picioare. Dar nenea Mihai n'o să mai vadă aprinzându-se minunile acelea mici, becurile...

Ascultă mai departe discuția dintre taică-său și Șandor-baci:

— Ar trebui cercetați chiaburii, Imre și Penescu. Nu se poate să n'aibă vreo știință.

— Imre și Penescu sunt „bolnavi". Ciudat cum de s'au îmbolnăvit amândoi deodată, dar e dovedit că n'au ieșit de-o săptămână din casă, răspunse Șandor-baci.

Boroș, încruntat, rămase pe gânduri.

— Și totuși, continuă Șandor-baci, cine altul decât ei ar fi putut-o face? Au vreo unealtă plătită. Așa cum îi vezi „bolnavi" și „prăpădiți" sunt ca șerpii de veninoși. Și-au făcut socoteala să lovească tocmai acum, când se pun temeliile colectivei. Și au lovit în cel mai de nădejde dintre noi. Iși închipuie că asta o să sperie tot satul și o să se desfacă întovărășirea...

— Să creadă ei, izbucni tatăl Maricăi. Oamenii știu acum că nu se dobândește nimic fără luptă. N'o să se înspăimânte de câțiva derbedei. Iar uciderea lui Corbu au s'o plătească scump dușmanii!

Târziu, când Șandor-baci se pregătea să plece, se mai întoarse odată către Boroș:

— Oricum, fii și tu cu luare aminte. Câtă vreme ucigașii lui Mihai nu's prinși, nu întârzia seara prin codru sau pe câmp. Mintea noastră și brațele noastre sunt de trebuință. De ce să înlesnim dușmanului vreo nouă ticăloșie?

— Nu duce grijă, făcu Boroș parcă nițel supărat, mi's om zdravăn nu iepure!

Marica se lipi de taică-său, mândră. Iși spunea în gând: „Așa trebuie să ajung și eu: voinică, dârză, fără teamă în fața primejdiei. Așa cum e tata. Așa cum sunt toți comuniștii. Și eu o să fiu într'o zi comunistă".

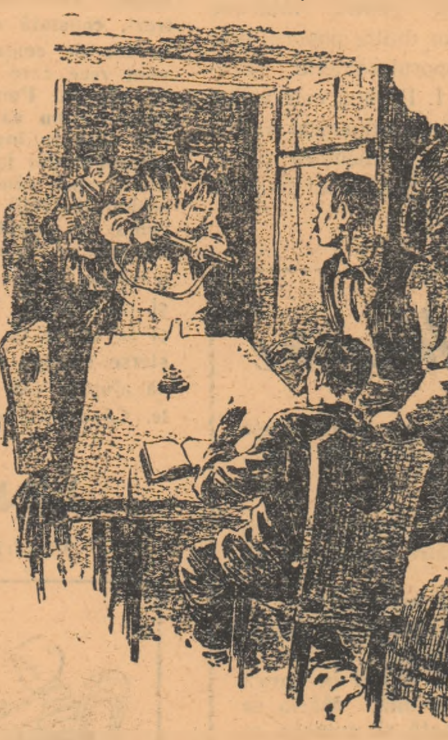
★

Trecuseră două săptămâni. Nu se aflaseră făptașii nemerniciei din pădurea Tinoasa. Se găsiseră urme, crengi rupte ici-colo. Se găsiseră chiar un cuțit vânătoresc în pădure și câteva cutii de conserve goale. Dar atât. Urmele se pierdeau în hățișuri. Un lucru însă era vădit: cineva se ascundea în pădure. Trăia acolo, tăinuit de desimea codrului, ca o fiară de pradă. Cercetările rămăseseră sterpe. Fiara, fie că era dibace, fie că o înștiința cineva la timp de primejdie.

Oamenii fierbeau de mânie și ardeau de dorința să răzbune moartea crâncenă a lui Mihai Corbu.

Incepuse și școala. Marica învăța după amiază. Acum se întorsese tocmai dela ore. Cânta fericită, trebăluind prin ogradă. Avea și de ce să fie fericită: Azi căpătase primele note: un 4 și un 5. Se bucuraseră mult tata și mama. Marica se hârjoni puțin cu vițelul, îl scărpină între cornițele abia mijite și-l împinse binișor în grajd „Așa, acum găinile" își spuse mulțumită. Dar găinile, cuminți și somnoroase se rânduiseră de-acum pe stinghiile din coteț. Le numără: „una, două, trei... opt. Lipsește una" se miră Marica. Iși roti privirile prin curte. Zări un cocoloș negru de fulgi, cocoțat în vișinul din curte. „Eram sigură. Moțato, haimana ce ești, dă-te jos deacolo!" Și zburătăci găina neascultătoare.

Amurgea. In bucătărie stăteau de vorbă tatăl Maricăi cu Șandor-baci.

Mama era dusă în sat. Boroș aprinsese tocmai lampa. Moțata, urmărită de Marica, intră cotcodăcind în bucătărie. Marica după ea. Găina se refugie după ușă. „Te-am prins" gândi Marica și se dădu în spatele ușii, bâjbâind cu mâinile după găina buclucașă...

„Mâinile sus!" răsună o voce groasă, și în pragul bucătăriei apărură doi oameni cu șepcile înfundate pe ochi. Unul din ei ținea în mâini o pușcă cu țeava îndreptată spre Boroș și Șandor-baci. Celălalt purta, agățat de gât, un pistol automat. Se apropiară și mai mult, vârînd țeava puștii sub nasul lui Boroș. Acesta însă, fără să ia în seamă arma, se ridică în picioare și întrebă liniștit:

— Cine sunteți și ce vreți dela noi?

— Niciun cuvânt! răcni cel cu pistolul. Executați ordinul!

Apoi întrebă, străduindu-se să fie cât mai fioros:

— Cine mai e acasă?

Boroș răspunse fără grabă:

— Nimeni. Nevasta-i dusă prin sat, cu treburi.

Deodată își aminti de Marica. Privi repede spre ușă. Ușa era acum mai larg deschisă. In spatele ei nu se mai vedea decât Moțata, care pirotea cuminte. Un licăr de mulțumire trecu prin ochii lui Boroș. Marica se strecurase fără zgomot afară, prin spatele banditilor. Și nici măcar el nu prinsese de veste. Strașnică fată!

Secretarul tăcuse până atunci, scrutând uimit chipurile celor doi. Se ridică încet și sfredelindu-l cu privirea pe cel înalt, cu pistolul, rosti:

— Te cunosc acum. Ești Pișta, feciorul câinelui de Imre. Când ai fugit acum patru ani din sat, n'aveai barba asta, da' tot te-am cunoscut. Te-ai întors să tâlhărești din nou pe-aici, hai?

Și, fără să mai aștepte răspuns, se întoarse către celălalt:

— Și pe tine, Voineo, te-am recunoscut. Degeaba ți-ai tras șapca pe ochi. Ți-o fi rușine? Ucigașule! Când ai dezertat din armată, maică-ta a murit de amărăciune. Se cheamă că tu ai omorît-o! Ticălosule! Neam de neamul tău au fost oameni necăjiți da' și-au ținut obrazul curat. Și tu? Te-ai dat cu chiaburoii, cu ăia de i-au supt vlaga lui taică-tău...

— Să taci, răcni Pișta, spumegând și cu ochii tulburi, să taci că acum îți crăp țeasta!

— Nu mă sperii de voi tâlharilor, se aprinse Șandor-baci, șerpilor, uci...

Pișta zmulse arma din mâinile lui Voinea, și-l lovi năpraznic în frunte pe secretar. Glasul lui Șandor-baci se frânse. Cu un horcăit scurt, se prăbuși însângerat pe lutul odăii.

★

Când Pișta strigase din prag „mâinile sus", Marica se speriase. Apoi, într'o clipită, înțelesese că sunt niște tâlhari. Lăsase binișor jos pe Moțata, se lipise de perete și nu mai suflase. Prin crăpătura ușii, văzuse apoi cum înaintează cei doi. Iși făcuse socoteala că se poate furișa afară prin spatele lor. Numai de n'ar face zgomot! „Ce noroc că sunt desculță!" Iși spusese apoi. Incet, pe vârful picioarelor și tot lipită de perete, ieșise din ascunzătoare. Banditii erau întorși, n'o vedeau. Trecuse pragul, străbătuse în goană curtea și ieșise pe uliță. Acolo se oprise gâfâind. Ce să facă? Să strige după ajutor? Vecinii, sigur, ar sări. Dar banditii erau înarmați. Ar răni poate pe cineva și tot ar fugi. Si cei doi nu trebuie să scape. Nu, nu trebuie să scape. Ei l-au omorît desigur și pe nenea Mihai... Dar ce să facă atunci?

(Va urma)

Redacția și administrația București Piața Scânteii. tel 7 61 00 7 60 10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P T T. 100 114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".